

Warszawa, dnia 30 września 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 338/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Sebastian Mazurkiewicz

protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 30 września 2022 r.

5 sprawy P. K. (1), syna R. i E., ur. (...) w O.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9 z dnia 29 października 2021 r. sygn. akt II K 519/20

11 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje zwrot „przyjął i”; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Ludmiła Tułaczko

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 338/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 października 2021 r., sygn. akt II K 519/20.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi				

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		P. K. (1)	Oskarżony jest osobą karaną	Dane o karalności z systemu KRK, k. 313-317
2.		P. K. (1)	Stan majątkowy	Informacja e-puap, k.312
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		

1.	Dane o karalności z systemu KRK	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione	
2.	Informacja e-puap	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	<u>Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1) (adw. W. S.):</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Obrońca
oskarżonego zarzuca
wyrokowi:

1. mającą wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku rażąco
obrazę przepisów
postępowania, a to:

a/ art. 5 § 1 i 2 k.p.k.
oraz art. 7 k.p.k.,
w zw. z art. 424
k.p.k. wyrażającą
się w przekroczeniu
granic swobodnej
oceny dowodów, a
nadto
nieobiektywnej i
dokonanej w sposób
dowolny oraz
sprzeczny z
zebrany w sprawie
materiałem
dowodowym, w
sposób niezgodny z
zasadami logicznego
i spójnego
wewnętrznie
rozumowania bez
przedstawienia
procesu
rozumowania oraz
argumentów, które
przywiodły do
uznania ich za
wiarygodne, a także
z naruszeniem
zasady
domniemania
niewinności i
obiektywizmu,
poprzez przypisanie
sprawstwa i winy
oskarżonemu wbrew
zgromadzonemu
materiałowi
dowodowemu: w
tym w szczególności
wbrew zeznaniom

świadka R. D. (1), który podał, że ciągnik siodłowy oraz koparko-ładowarka nie zaginęły a oskarżony nie miał żadnej wiedzy ani na temat ciągnika ani koparko-ładowarki; co nie pozwala na przyjęcie by swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

b/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez newszechstronne i niewyczerpujące rozważenie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, z pominięciem tych, które mają kluczowe znaczenie, tj.:

- nieuwzględnienie, że R. D. (1) nie skradziono rzeczy w postaci: ciągnika siodłowego marki S. wraz z naczepą oraz koparko-ładowarki marki C. a mimo to przypisano sprawstwo i winę za czyn

wyczerpujący
znamiona
przestępstwa
paserstwa;

- brak jest
jakiegokolwiek
zapisu
monitoringu
potwierdzającego
przyjętą przez
Sąd I instancji
wersję
wydarzeń z 20
listopada 2016
r.
- ostatecznie brak
rozważań w
kierunku braku
wiedzy
oskarżonego o
przedmiotach
opisanych w
zarzucie;
- brak
jakiegokolwiek
ustalenia w
zakresie
wartości
wskazanych
pojazdów i
przyjęcie jej w
sposób zupełnie
dowolny;
- brak jest
jakichkolwiek
dowodów
sprawstwa i
winy
oskarżonego;
- zaniechanie
dokonania
ustaleń w
kierunku
przypisania
działania
wspólnie i w

porozumieniu,
w szczególności
w sytuacji gdy
przed Sądem I
instancji żaden
ze świadków
nie widział
oskarżonego ani
w koparce ani
przy koparce
ani nie podał,
by P. K. (1)
z kimkolwiek z
osób
przesłuchanych
w charakterze
świadków miał
się
kontaktować,
brak jest
jakichkolwiek
dowodów na
powyższe;

- zaniechanie
ustalenia: w
jaki sposób
oskarżony
małby pomóc w
ukryciu, skoro
żaden ze
świadków
nawet nie
skontaktował
się z P. K. (1);

- zupełnie
niezrozumiała ocena
na niekorzyść
oskarżonego zeznań
świadka R. D.
(1) w części
jakiej nie obciążają
one oskarżonego /
bowiem „nie pasują
do przyjętego przez
Sąd I instancji
stanu faktycznego”/
i dokonanie oceny
jego zeznań w

sposób zupełnie niezrozumiały to jest poprzez zupełnie dowolne przyjęcie przez Sąd I instancji, że skoro świadek zeznaje wiarygodnie to „okoliczność, że pokrzywdzony zaprzecza aby taką obawę odczuwa (także w toku rozprawy głównej był dopytywany na tę okoliczność) nie wyklucza, że w istocie tego rodzaju obawę R. D. (2) żywi.” co oskarżony odbiera jako wyraz ogromnej niechęci dla jego osoby i uznanie go winnym niejako „z góry” bez zgromadzenia dowodów jego winy;

c/ zarzucam także rażąco niewspółmierność kary jak poprzez niezasadne jego zastosowanie i wymierzenie oskarżonemu kary która jest rażąco wysoka;

d/ zarzucam naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez dokonanie samodzielnych i błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym oceny wiarygodności zeznań R. D. (1), M. L. których

zeznania nawet w części zupełnie nie związanej z oskarżonym- jak kontakt telefoniczny do M. L. od D. S.- stanowią dla Sądu ustalenia niekorzystne dla P. K. (1), który nie mając ani wiedzy o rzekomym telefonie D. S. do M. L. ani o rzekomej kradzieży wskazanych powyżej sprzętów zostały ocenione na niekorzyść oskarżonego P. K. (1); nadto, co istotne nieprawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie oceny wyjaśnień P. K. (1) - który wbrew ustaleniom Sądu nigdy nie „przyznał, że uczestniczył w szukaniu miejsca do pozostawienia na jakiś czas pojazdów będących przedmiotem postępowania” co w ocenie oskarżonego stanowi nadinterpretację;

e/ art. 424 §1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania wyjaśnienia podstawy prawnej i faktycznej wyroku w szczególności w zakresie dotyczącym działania oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z

inną osobą, etapów realizacji „wspólnego działania” umyślności oskarżonego;

2. W konsekwencji powyższych naruszeń zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na niezasadnym przypisaniu sprawstwa i winy oskarżonemu w sytuacji braku znamion czynu zabronionego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, a następnie braku dowodów sprawstwa i winy oskarżonego;

Sąd I instancji poczynił błędne ustalenia faktyczne w sprawie, w szczególności odnośnie do znamion strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu w sytuacji kiedy oskarżonemu nie sposób przypisać sprawstwa ani winy, co winno prowadzić do wydania wyroku uniewinniającego.

Ustalenia Sądu I instancji niejako „na siłę” stanowią próbę przypisania

odpowiedzialności
za czyn, którego nie
popelniał oskarżony.

Apelacja obrońcy
oskarżonego P. K. (1)
(adw. B. J.):

Obrońca
oskarżonego zarzuca
wyrokowi obrazę
przepisów
postępowania która
miała wpływ na
treść orzeczenia,
polegającą na
naruszeniu:

- art. 7 k.p.k. w
zw. z art. 4 k.p.k.
tj. przekroczenie
granic swobodnej
oceny dowodów
poprzez dowolną i
subiektywną ocenę
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego w
postaci wyjaśnień
oskarżonego P. K.
(1) przeprowadzoną
wbrew wskazaniom
wiedzy i zasadom
doświadczenia
życiowego oraz
prawidłowego
rozumowania
skutkującym
bezpodstawnym
uznaniem, że
oskarżony miał
świadomość, że
pojazdy, które
pomógł ukryć
pochodzą z
kradzieży, podczas
gdy są one spójne,
konsekwentne i
korespondują z
zebranych w sprawie

materiałem dowodowym art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. tj. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka D. S. przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania skutkującym bezpodstawnym uznaniem, że są one niewiarygodne i nielogiczne w zakresie w jakim podawał on, że wraz z P. K. (1) przejeżdżali kilka razy obok posesji M. L. gdyż nie mogli jej znaleźć oraz w zakresie w jakim podawał on, że nie mieli świadomości, że pojazdy, które zostały pozostawione na posesji M. L. pochodzą z przestępstwa kradzieży, podczas zeznania tego świadka są spójne, konsekwentne i korespondują z zebranych w sprawie

materiałem
dowodowym

• art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 4 k.p.k. w zw.
w art. 192 k.p.k.tj.
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów poprzez
dowolną i
subiektywną ocenę
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego w
postaci świadka R.
D. (1)
przeprowadzoną
wbrew wskazaniom
wiedzy i zasadom
doświadczenia
życiowego oraz
prawidłowego
rozumowania
skutkującym
bezpodstawnym
uznaniem, że jego
zeznania składane w
dniu 16 grudnia
2016 roku, 21 maja
2017 roku a także
w dniu 15 marca
2017 oraz 17 marca
2021 oraz 31 marca
2017 są nielogiczne,
pełne wewnętrznej
sprzeczności a wręcz
absurdalności a
motywacja świadka
do zeznawania na
korzyść oskarżonego
wynikała jedynie z
obawy jaka wobec
niego odczuwa.
Jednocześnie, mimo
dostrzeżonej
absurdalności
zeznań świadka i
wskazywanych przez
niego problemów
z pamięcią po

przebyłym udarze, Sad nie dostrzegł okoliczności, które wskazywałyby na konieczność przesłuchania świadka z udziałem biegłego psychologa. Podczas gdy świadek konsekwentnie przez niemal całe postępowanie wskazywał na problemy z pamięcią będące następstwem udaru a przekonanie Sądu o rzekomym zastraszeniu świadka nie znajduje oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Powyższe naruszenia przepisów postępowania karnego doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, skutkującym, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i dokonał przestępstwa umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Podnoszone w obu apelacjach zarzuty, które zmierzają do zakwestionowania kradzieży mienia będącego przedmiotem niniejszego postępowania nie są zasadne. W tej części obrońcy kwestionują dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności zeznań świadka R. D. (1), co ma zasadnicze znaczenie dla ustalenia, czy istotnie doszło do tej kradzieży. W obu apelacjach trudno doszukać się jednak argumentów, które podważyłyby skutecznie zaprezentowany przez Sąd Rejonowy tok rozumowania, który z uwzględnieniem reguł art. 7 k.p.k. doprowadził do uznania za wiarygodne zeznania złożone przez tego świadka w dniach 20 i 21 listopada 2016 r. Podkreślić trzeba, że zeznania R. D. (1) zostały wnikliwie przeanalizowane</p>	

przez Sąd I instancji i nie ma potrzeby ponownego przytaczania podniesionych w uzasadnieniu okoliczności, które zdecydowały o przyjęciu za wiarygodne tych, w których mowa o dokonanej kradzieży. Natomiast w kontekście wywodów zawartych w obu apelacjach zauważyć trzeba, że kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów powinno polegać na wykazaniu, jakich konkretnie naruszeń w świetle logiki, zasad wiedzy czy doświadczenia życiowego dopuścił się ten organ analizując dany dowód. Tymczasem obaj skarżący bazują w tej materii na przedstawieniu własnych poglądów na temat wiarygodności zeznań świadka R. D. (1), a poza tym ich argumentacja sprowadza się do podniesienia dwóch konkretnych okoliczności. Pierwsza - to brak monitoringu potwierdzającego przyjętą przez Sąd wersję zdarzeń z 20 listopada 2016 r.,

druga – fakt, że w/w świadek nie został przesłuchany przy udziale biegłego psychologa. Co do pierwszej z nich trzeba zauważyć, że nagranie z monitoringu nie jest dowodem koniecznym w postępowaniu karnym. Jego brak może wynikać z różnych przyczyn, a w takiej sytuacji ustalenia faktyczne są czynione na podstawie dowodów, którymi Sąd dysponuje. Ponadto, poza podniesieniem tej okoliczności obrońca nie precyzuje, dlaczego ten brak w świetle rozważań zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku miałby dyskredytować dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań R. D. (1). Co do przesłuchania tego świadka z udziałem psychologa Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, dlaczego nie widział takiej potrzeby, a stanowisko to jest dla Sądu Odwoławczego przekonujące. Pamiętać trzeba, że biegły nie jest od zastępowania

Sądu przy ocenie dowodów, a jedynie jego opinia może wspomagać ten proces, jeśli niezbędne są wiadomości specjalne. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy nie dostrzega takiej potrzeby, a podnoszony fakt absurdalności zeznań świadka oraz jego problemów z pamięcią takiej konieczności nie uzasadnia w świetle całokształtu rozważań Sądu I instancji.

Reasumując – zdaniem Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do kwestionowania faktu kradzieży przedmiotów objętych zarzutem w sprawie niniejszej. Nie jest także zasadny zarzut braku ustaleń co do wartości tychże, bowiem z uzasadnienia na k. 245v wynika, co było bazą ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie.

I już na koniec rozważań związanych z zeznaniami R. D. (1) Sąd Okręgowy zgadza się z tezą Sądu I instancji, że

zmiana pierwotnych zeznań tego świadka była spowodowana zastraszeniem przez nieustaloną osobę. A w tym kontekście uzasadnione jest twierdzenie, że świadek odczuwał obawę w toku postępowania ściśle związanego z dokonaną kradzieżą, co w sposób logiczny uzasadnia obawę także przed osobą oskarżoną o paserstwo skradzionych rzeczy.

Brak jest także podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny wiarygodności pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, szczególnie zeznań D. S. i M. L.. Zeznania te zostały w sposób wnikliwy, zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przeanalizowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a stosując się do tych reguł trudno podważać wnioski Sądu Rejonowego co do wiarygodności tych źródeł dowodowych. Nie można też zapominać, że na oceny i wnioski

Sądu Rejonowego złożyła się także analiza zeznań w/w osób w zestawieniu z okolicznościami wynikającymi z relacji funkcjonariuszy policji, którzy przed zatrzymaniem P. K. (1) i D. S. przebywali na posesji M. L.. To, że obaj zatrzymani nie posiadali ani uprawnień ani umiejętności do prowadzenia samochodów ciężarowych, nie posiadali również kluczyków do ciężarówki nie podważa zapatrywań co do ich ról w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia, mimo że osobiście nie uczestniczyli w dostarczeniu skradzionych pojazdów na posesję M. L..

Reasumując – zdaniem Sądu Odwoławczego w obu apelacjach brak jest przekonujących argumentów do podważania ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, działań podjętych przez P. K. (2), jego roli oraz jego świadomości co do pochodzenia rzeczy

z przestępstwa. Obaj apelujący nie przedstawili przekonujących argumentów na podważenie przedstawionego przez Sąd Rejonowy rozumowania, które doprowadziło do przyjęcia, że P. K. (2) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą pomógł w ukryciu wskazanych w akcie oskarżenia rzeczy pochodzących z przestępstwa.

Natomiast odmiennie od Sądu I instancji Sąd Odwoławczy uznał, że w świetle ustalonego zachowania P. K. (2) brak jest jednoznacznych podstaw do przypisania mu również przyjęcia rzeczy wskazanych w akcie oskarżenia. Przyjęcie rzeczy zachodzi wtedy, gdy sprawca obejmuje władztwo nad rzeczą uzyskaną w wyniku czynu zabronionego na podstawie uprzedniego porozumienia zawartego z posiadaczem rzeczy. Nabywa on w ten sposób władztwo, ograniczone treścią porozumienia, np. otrzymuje rzecz na

przechowanie, w
użyczenie,
użytkowanie itp.
Przyjęcie zostaje
dokonane wtedy,
gdy rzecz trafia we
władztwo sprawcy,
np. przez
przekazanie mu jej
albo złożenie w
miejscu, którym
władza (mieszkaniu,
piwnicy itp.). W tym
kontekście
argument Sądu
Rejonowego, że
oskarżony aktywnie
poszukiwał miejsca,
gdzie można ukryć
pojazdy, a tym
samym postępował
jak osoba
sprawująca nad nimi
faktyczne władztwo
nie jest
przekonujący.

Wymierzona
oskarżonemu kara
nie nosi cech
rażącej surowości,
a rozstrzygnięcie
w tym zakresie
Sąd I instancji
przekonująco
uzasadnił.

Tymczasem w
apelacji – poza
ogólnikami – nie
wskazano, z jakimi
okolicznościami
wskazanymi przy
wymiarze kary nie
zgadza się apelujący.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego

zasadny

<p>poprzez uniewinnienie oskarżonego P. K. (1), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznani sądowi I instancji;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn omówionych wyżej Sąd Odwoławczy nie uwzględnił wniosków zawartych w obu apelacjach</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

1.3 1

Przedmiot
utrzymania w mocyZwięźle o powodach
utrzymania w mocy.**0.15.2. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

1.3.1 1.

Przedmiot i zakres
zmiany0.0.1 Eliminacja z
opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu
zwrotu „przyjął i”Zwięźle o powodach
zmiany.Ja wyżej wskazano
brak jest
jednoznacznych
podstaw do
przypisania
oskarżonemu poza
pomocą w ukryciu
rzeczy wskazanych

w akcie oskarżenia także ich przyjęcia.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
4.	Konieczność warunkowego	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	umorzenia postępowania		
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Przytoczyć okoliczności.		
	Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy		

	o nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego, bowiem nie zostało wykazane, że oskarżony nie jest w stanie ich ponieść.
7. PODPIS	
SSO Ludmiła Tułaczko SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Sebastian Mazurkiewicz	

1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego (adw. W. S.)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok zaskarżony w całości		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.2. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego (adw. B. J.)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok zaskarżony w całości	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana